

Nádherná sobota 5. dubna 2008.

Přiznám se, že o akci První šlápnutí, pořádané klubem Vinohradské šlapky, jsem neměl ani ponětí. Nejsem z těch, co brouzdají internetovými stránkami cyklistických spolků, nanejvýš se starám, co píšeme my, někdy kouknu i na web KPO.

Začátkem února mi přišel mail od Pavla Zacha s pozváním na tuto akci. No vida, pomyslel jsem si. Už nějaký čas jsem si říkal, že tento mocně se rozrůstající klub přece jednou přijde na to, že cyklistika není jen závodění, trénování a vyjížděky, že je prima také něco vytvořit pro ostatní. Tak tam nesmím chybět. Nahlédl jsem na pár odkazů, co mail nabízel a trochu překvapeně zjistil, že v nabídce startovních čísel už je asi 50 zadaných. Na tradiční velikonoční jízdu CKKV, Praha- Doksy- Praha mi někdo sdělil, že startovka už je téměř stohlavá...

Na začátku dubna jsem již věděl, že letos zdraví docela slouží, tím pádem mi nic nebrání definitivně se zapsat. Předem naplánovaná kulturní akce s rodinou mi sice neumožní zůstat až do konce, ale to hlavní stihnu. Otevřel jsem startovní listinu a žasnul. Z 250 čísel bylo volných jen několik! Uvažoval jsem, že na záda nalepím své osobní číslo VLK, ale nevěděl jsem jaký typ pořadatelé použijí, tak jsem vybral oblíbené a ještě volné 247.

Abych nebyl v časovém stresu, pro jízdu na místo jsem zvolil variantu autem do Radotína k příteli Petru Chrpovi (jeho rozpis směn v práci byl příznivý), odtud jsme společně vyrazili na kolech, směr Vysoký Újezd.

A byla to bomba. Skvělá slavnost hobby cyklistiky, velkolepé první jarní setkání, nádherná atmosféra. Hladká presentace při té záplavě cyklistů, na každém kroku se zdravíme se známými, krátký pokec a už jsou tu další, s každým pár slov a jedeme ku startu. Petr je mírně nervózní, jak se start opoždí, já už dávno nepatřím k prestižákům, co to tak prožívají a vím, že zvládnout takovou masu v předem daném časovém harmonogramu je zatraceně těžké. Nevím, jak to brali ti skuteční závodníci, ale já si to užíval, proplétal se startovním davem a zdravil se s dalšími a dalšími kamarády. Počasí jarně příznivé, jen ten vítr, ten nás potrápí...

Pak přišel startovní výstřel. Disciplinovaně jsem stál na konci startovního pole, ty tam jsou časy, kdy jsem se snažil makat naplno, aby mi to neodjelo, jen se snažím, abych v tom větru nezůstal sám. Je to přece slavnost cyklistiky, přesto koukám, že jsem s tepem maličko výš, než mi doktoři povolují, ale nejsem sám, jsme balíček, někteří odjíždějí, někteří odpadají, celé první kolo napovídá, jaké to bude až do konce. Pořadatelé na křižovatkách pozorní, někteří i nás na chvostu povzbuzují, cítím se jak za mlada, za zdrava, ani se moc nevozím, snažím se i tahat. V půlce třetího kola jsem chvíli sám, zezadu na mne někdo křičí, abych uhnul, to mne předjíždí čelo závodu, netvářím se moc přívětivě. Pak se mi daří držet se chvíli v balíku závodníků, samozřejmě v mírném stoupání s nimi končím, ale každou chvíli je možné někoho se chytit a v závěsu přečkat těžká místa. Na konci čtvrtého kola na mne pořadatelé volají- konec, konec závodu, to snad ne, chvíli váhám. Ale pak mne dojíždí skupina, jede se přece na pět kol, tak jedu s nimi. Pak si uvědomuji, že je to pořádný oříšek pro pořadatele. Trasa je na brzký jarní termín ideální, ale v té záplavě cyklistů bude asi zapeklité, poradit si s výsledkovou listinou. Předjel jsem dost cyklistů, spousta jich předjela mne, nebude to snadné se v tom orientovat. (Po pár dnech jsem nahlédl do výsledkové listiny. Zvládli to, a také solidně. Sám už figuruji v tom nejspodnějším patře, i kdybych byl poslední, nijak by mne to nerozházelo, jen účast na takové akci je radostí). Pak cíl, perfektní zázemí, servírovaný gulášek, debaty a sdílení zážitků, jenže musím končit, divadlo volá. A nelitoval jsem. Po radosti pro tělo si přišla na své i duše. Pro kultury chtivé cyklisty mohu vřele doporučit hru dávanou v Divadle v Dlouhé s názvem Oněgin byl Rusák. Proto nádherná sobota, pro tu vyváženost obou nevšedních zážitků.

Smekám před organizátory z Vinohradských šlapek a zároveň se raduji, byla to skutečná slavnost. Ze svých pětadvacetiletých zkušeností s pořádáním hobby závodů vím, že půjdou dál, jestliže dokázali tohle, je tu nový fenomén mezi pražskými cyklokluby a všichni hobíci se mají na co těšit. Moc bych se nedivil, kdyby časem uspořádali to, co v okolí Prahy stále chybí, co nám se podařilo pouze třikrát- cyklomaraton...